

מסורת הש"ס

16) שמחות פ"יב, 13) נבהלא"ש וצבוי אימא ואמרי לה כ"ו, 14) א' וע"ע מוספות מנחות נא: ד"ה וי"ו ותוספות סנהדרין יד. ד"ה ור"ש, 15) (בדליתא ריש מנינה), 16) וכו"כ מוספות מגילה כ. ובסנהדרין לד: דב"ה דתמי' ויבוסח קין. ד"ה והמורה, 17) [נבגמ' שס לא מיימי שוס קרא ערשיי' שס ותוספות], 18) וקיימא פירכא דלעיל דמגופי' ואליטריך וזיוס הראות והא אית ליה לאזיי משמעות כי עד לא דריש ומיפני הוי דריש ליה נמי שפיר ע"כ נראה לו כ"ל וכו"ה בחילופי גרסאות, 19) [וע"ע מוס' סנהדרין כו. ד"ה א"ה לך],

תורה אור השלם

- ואם פירוח תפרח הצרעת בעור ובסתה הצרעת את כל עור הגזע מראשו ועד רגליו לכל מראה עיני הבשר. ויקרא יג יב
- ובא אשר לו הבית והגיד לבשרו לאמר בגגע נראה לי בבית: ויקרא יד לה

גליון הש"ס

תוס' ד"ה נפקא ליה וכו' ובפר' ביריות איצטריך להדרש אחרתגמ. וע"ע מוס' זבחים דף קק ע"א ד"ה והמורה ובכחיות דף טו ע"א מוס' ד"ה ערות:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א' תוס' ד"ה דהא וכו' דרבי נמי מודה לר' יהודה. כי"ע עין במ"ל פ"ד מהלכות טומאת זרעמ' הלכה ד' דיוק: [ב] ד"ה נפקא לי וכו' ולפי שפי' דרי' לטעמיה דמגריך ופינו צענים וצבאנים מימא. 2) בא"ד ג"ל היינו תחלת דין. כי"צ כגון הס"ד ואח"כ מתחיל הדיבור ואזיי וכו'. וכו"כ בס' שמע עליה פ' מועד ועי' בקרבן אהרן דף קלח ריש ע"ב: [ד] בא"ד ומלאת דלתי מקי' טוח וכתב לה קרא. כי"צ כוונת דביותה כמ"ש לעיל עה"ג דלא היה לריך קרא דזביוס הראות וגו' לכתוב משמעותו לדבר מלוא רק הו"ל לפרכ' להדי' דבר הרשות דופי' ולק"מ קי' מהש"א' צוה על תוס' ודיו"ק כי משמעות קרא דביוס משמע להדי' לדבר מלוא ומי"ס מוס' לעיל ד"ה דבר הרשות כו':

הגהות מהר"י לנרא

א' תוס' ד"ה נפקא לי' וכו' משמע כשהאיסור חידוש אין ללמוד ממנו קולא. כ"ל כשהיתר חידוש אין ללמוד ממנו איסור ועי' סנהדרין כו ע"א דב"ה ואין לך וכו'. ועי' הקשה היטב אלא כך רגילות הש"ס אגב גררא להציא פירוש הצרייתא דאפילו כרוצין לו כסדינו וכו' וכן שפירא דאפילו כרוצין לו כסדינו כמה ימים לריך להתאצל כל זמן שרואה אותן ופי' קמא ניחא שכל לא שייך הכא כל כך לפירוש ראשון דהא מסיפא אינו מתאצל לערב לא מני להקשות על המשנה כי אם מרישא וצריך לומר דמייתי סיפא אגב גררא וכן לגררא:

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן

דהא עלים. פשוטי כלי עץ לא מקבלי טומאה: ורבי **אמר אלטריך**. כלומר אע"ג דיליף טומאה דגופיה מטומאה דלאו גופיה לדבר הרשות מלואה הכהן אלטריך זיוס הראות זו: **אבל טומאה דגופיה אימא לא**.

דלא יליף טומאה דגופיה מטומאה דלאו גופיה לדבר הרשות מלואה הכהן דהוה אמינא חידוש הוא קמ"ל וזיוס הראות דהיינו טומאה דגופיה דממתינין לו לדבר מלואה והואיל ואשכחן דממתינין לו לטומאה דגופיה מיהא לדבר מלואה אית ליה נמי כח למילף מלואה הכהן דממתינין לטומאה דגופיה לדבר הרשות נמי אף על גב דחידוש הוא: **כולה קרא יסירא**. כלומר כולה תיבה דזיוס הראות קרא יתירא: **מראה עיני הכהן**. משמע זיוס שיכול לראות: לי ולא לאורי. שאין לריך לאור הנר דהיינו זיוס ובהואו שעתא נמי וצא הכהן אלמא דאין רואין אלא זיוס: **קמ"ל**. וזיוס הראות זו דבו היינו טומאה דגופיה: **בתני' מלקט אדם עצמות אצו** ולא. שקוצרין בקבצי אצותיו ולא מנטער צמועד: **ר' יוסי אומר**. לא ילקט מפני שאכלה הוא לו: **לא יעירער על מוה**. אם מת לו מת חדש או חדשים קודם המועד. לא יערער מפרש בגמ' כד הדר ספדנא צמערצא כלומר שלא ישכור ספדן לחזור על קרוביו לומר צכו עמי כל מרי נפש: **לא יספידו**. שאם מת לו מת בתוך שלשים יום לפני הרגל לא ישכור ספדן להספידו ושלשים יום אחרתו קאי וטעמא דשלשים יום מפרש בגמ': **גב' הרי הוא מסאכל עליהן**. וקשיא לרבי מאיר דאמר מפני ששמהה היא לו: **אפילו כרוצין בסדינו**. שאינו מלקטן ואינו רואה אותן הרי זה מתאצל כל זמן שלא נקצרו: **מפני ששמהם הרגל עליו**. כלומר הרבה הוא עוסק בשמחת הרגל ואינו מנטער צמלקט עצמות אציו ואמו: **יכון עמיה**. (אפילו) הכי אסור למימר צמועד היינו לא יעורר על מתו: **אמר רב (נחמן) מעשה כו'**. כלומר שהיו לו מעות מזומנין לצורך לעלות לרגל ונתנתן אשתו ונטלתן אשתו ונתנתן לו וגמגע ולא עלה באותה שעה אמרו **לא יעורר על מתו ולא יספידו** קודם לרגל שלשים יום ושמואל אמר לפי

פתח ביתו ונטלתן אשתו ונתנתן לו וגמגע ולא עלה באותה שעה אמרו **לא יעורר על מתו ולא יספידו** קודם לרגל שלשים יום ושמואל אמר לפי

דף כא:): מפנין לה רצון מוכתב לה * וספר כריתות אלטריך לדרשה אחריתא ומינה תימיה היאך נוכל לייצג הסוגיא דפרק אחד דיני ממונות (סנהדרין דף ק:): אליצא דרבא דמייתי לה התם למיגמר דין זיוס מנגעים ובשלמא אי מייתי מוציוס הראות זו מצינו לאוקמי בגמר דין אלא כנגע 2) נראה לי היינו תחילת דין 3) ואזיי דאמר אי מהתם הני מיילי דטומאה לאו דגופיה 4) וקיימא פירכא דלעיל דמגופיה דאית ליה משמעות דורשין איכא צינייהו דמשמע דרבי יהודה לא דריש לה נמי שפיר ואלטריך וזיוס הראות עי"כ נראה לי דה"פ לעיל משמעות דורשין איכא צינייהו רבי סבר דזיוס הראות אלטריך לדרשה אחריתא דזיוס ולא צלילה כדפרישית נמי לעיל ורבי יהודה סבר דתרווייהו דרשין ואליטריך לתרי קראי כי היכי דאית ליה לרבי דמופינו ה"א טומאה דלאו גופיה קמ"ל וזיוס ומציוס לא שמעינן אלא לדבר מלואה קמ"ל ופינו ולפי זה לכ"ע ממתנין לדבר הרשות דהא תרווייהו דרשי ופינו כדפרישית 7) ומלמא דלתיא מקי"ו טרח וכתב לה קרא דהיינו דבר מלואה וקשה קצת אליצא דרבי יהודה שמה שיש צחומרא חידוש אין ללמוד הימנו קולא דקאמר משום דחידוש הוא דהא עלים ואצנים לא מטמאו אין ללמוד ממנה אלא דכוחיה אמרינן פרק כל הבשר (חולין ד' קט. ושם) צשר צחלג חידוש הוא ופירש רבינו יעקב דאי תרי ליה כולי יומא צחלצא שרי וכי מצשל ליה אסור והחידוש אינו מן האיסור דבהדי הדדי אסור והאי לחודיה והאי לחודיה שרי דהא כלאים נמי כל חדא שרי ובהטערפות אסירי כדמסקי צפ' אלו עוצרין (פסחים דף מד:): 8) משמע כשהאיסור חידוש אין ללמוד ממנו קולא מיהא טעמא היה מיישב רבינו יתחק דר אצרהם ההיא דעדים וזוממין דחידוש הוא: 9) **ורמיניהו המבליק בו'**. במס' שמחות (פרק יב ע"ט) והוה מני לשנויי הא מני ר' יוסי היא דאמר צמשנה אכל הוא לו: **וראערב אינו מתאבד ואמר רב חסדא**. צלא דרב חסדא הקשה היטב אלא כך רגילות הש"ס אגב גררא להציא פירוש הצרייתא דאפילו כרוצין לו כסדינו אינו מתאצל לערב ויש מפרשים דארישא קאי אפילו כרוצין לו כסדינו כמה ימים לריך להתאצל כל זמן שרואה אותן ופי' קמא ניחא שכל לא שייך הכא כל כך לפירוש ראשון דהא מסיפא אינו מתאצל לערב לא מני להקשות על המשנה כי אם מרישא וצריך לומר דמייתי סיפא אגב גררא והא דרב חסדא אגב גררא לגררא:

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ח.

דהא עצים ואבנים לא מטמאו. ואפ"ה מטמאו כאן עלים ואצנים לאו דוקא דהא תנן צמסכת נגעים (פי"ב מ"ה) לרבי יהודה אפילו חצילי קש וחצילי תבן וא"כ לריך לומר א' דרבי נמי מודה לר' יהודה וכן משמע מדלא מסיק דרבי סבר לה כר' שמעון דפליג התם: **מאי וביום יש יום שאתה רואה**.

משמע לאזיי דר' יהודה דריש וי"ו וכן פ"ק דסנהדרין (דף ד'. ושם) גבי ופוטריך ופי' אלו מליאות (ב"מ דף כו.) גבי ומלאת וקשה איהו גופיה לא דריש וי"ו דואם המר ימיר צפ"ק דתמורה (דף כ:): ובסוף פרק טרף צקלפי (יומא ד' מה). גבי והאש ושמא דריש ליה לדרשה אחריתא מיהו הכא קשה טפי כיון דר' יהודה דריש וי"ו מאי טעמא לא אמר רבא דהכא נמי דריש וי"ו למא חולק על אביי היה לו להוכיחו ושמא רבא קאמר אפילו לא דריש ר' יהודה וי"ו הכא להאי דרשה יש ליישבה 2):

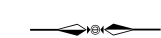
נפקא ליה מבנגע נראה לי ולא לאורי. תימיה דהא לעיל אמר רבא לר' יהודה חידוש הוא ולא גמרינן מנייה 3) ולפירוש שפירש דרבי יהודה לטעמיה דמגריך ופינו צענים ובאצנים ניחא דלענין פיני דוקא חידוש ועי"ל כיון דלאורו 4) אינו רואה לראות צלא נר א"כ פוסל מטעם ראייה יש לנו ללמוד הימנו כיון דחזיון דבעלמא נמי אשכחנא קפידא צראה טפי מעולו רגלים 7) דצענין שמי עינים וצעין נמי שלא יהא יוס המעוין ותימיה דהכא משמע דרבא ממעט לילה מהאי קרא וצפ' אחד דיני ממונות (סנהדרין ד' לז: ושם) מייתי קרא וזיוס הראות זו והיינו ככזיי 8) וי"ל דאורחיה דהש"ס 9) לתמיין דרשות הפשוטים יותר ושמא אי לא כתב כנגע נראה לי הוה מוקמינן וזיוס הראות למעוטי לילה וכן צפ"צ מגילה (דף כו.) ולא מוהלין אלא זיוס דריש התם מציוס השמיני זיוס ולא צלילה וצפ' ר' אליעזר דמילה (שבת קלג. ושם) דריש מנייה זיוס אפילו צצבת ומצן שמונת ימים דרשין ימים ולא לילות וצפ' 1) החוצל (צ"ק דף פו.) מייתי שבת ועוריס לאציה מצנעוריה צית אציה וצריש פ"ק דקדושין (דף ק:): מוקי לה צהפרת נדרים דוקא וצבת נעוריס נפקי מווי ימכור וגו' וכן צפ' קמא דקדושין (ג: ד.) מייתי ספר כורמה ואין דבר אחר כורמה מספר כריתות וצפרק [המציא גטן (גיטין

דהא עצים ואבנים בכלוי עצמא לא מיטמו והכא מיטמו בגנבים, הלכך חידוש הוא ומחורשא לא גמרינן ופשוטה היא. ועוד אמר ר' מאיר מלקט אדם עצמות אביו ואמו במועד, 8) אוקמא מפני ששמחת הרגל עליו ואינו מתאבל עליהן, אבל בשאר הימים וזולתי המועד, המלקט עצמות אביו ואמו מתאבל עליהן כל היום, ולערב אינו מתאבל עליהן. אמר רב חסדא ואפילו צרוצין בסדינו. ירושלמי הני המעביר ארון ממקום למקום אין בו משום ליקוט עצמות, ר' יוסי אומר לעולם אין בהן משום ליקוט אלא אם נכנ מעבירין אותן באפקריסין ממקום למקום. ר' מנא הורה לר' הלל לקרוע ולהתאבל, כו' אחא דאמר יש ליקוט עצמות בארון של עץ, והורה לו שלא להטמאות, כו' יוסי דאמר אין ליקוט עצמות בארון ואפי' של עץ. תני

ליקוט עצמות אין אומרים עליהן קינים ונהי, ואין אומרין עליהן ברכת אבלים. ולא תנחומי אבלים. ואלו הן ברכת אבלים שאומרים בבית הכנסת, ותנחומי אבלים שאומרים בשורה. הני אבל אומרים עליהן דברים, רבנן דקיסרי אמרי (רבנן) [דברין] קילוסין. ולא יעורר על מתו. איהו עירעור מוכירו בין המתים. הספד מספידו בפני עצמו. תני אשה לא תעורר על לווייתה במועד, שנאמר העתידים עורר לויתן. קודם לרגל שלשים יום. דאמר רב מעשה באחד שקבץ מעות לרגל בא ספדן ועמד על פתח ביתו, נטלן ונתנן לו ונמנע לעלות לרגל התקינו שלא יעורר כו'.

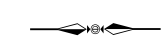
עין משפט
נר מצוה

ע א מיי פ"ט מהלכות טומאת זרעמ' הלכה ו סמג עשין לד: **עא** ב מיי שם הל' ה: **עב** ג מיי פ"יא מהל' אצל הלכה ג סמג לאוין עה ועשין דרבנן צ טוש"ע י"ד סי' תג סעיף ד: **עג** ד מיי שם הלכה ו ופ"ו מהלכות י"ט הלכה כד סמג לאוין פה טוש"ע א"ח סי' תקמנו סעיף ג וטוש"ע י"ד סי' שמו סעיף א: **עד** ה ו מיי פ"יו מהל' אצל הלכה ח טוש"ע י"ד סי' תג סעיף א:

הגהות הב"ח

16) תוס' ד"ה נפקא לי' ועוד וי"ל כיון דלאורו לא אינו אלא משום דאינו יכול לראות צלא נר כי קפידא צראהי כגון עולי גנלים: 2) בא"ד וי"ל דלאורחיה דהש"ס. כי"צ וכו"ה כתבו תוס' צמסכת סוכה צדק כד וצדק ל דלאורחיה דהש"ס. כי"צ דין הס"ד ואח"כ מה"ד ואזיי א' מהתם ה"א הני מיילי טומאה דלא גופי' וקשה דלעיל משמע דלא סי"ל פירכא דמגופיה דאית ליה לאזיי כי' דמשמע דר' יהודה דלא דריש מופיטו הוה דריש ליה נמי שפיר אלא דאיצטריך לחבילי קש והחבילי עצים לכך דריש וזיוס הראות כי' דמופיטו ה"א ה"מ טומאה דלאו כי' הימנו קולא דקאמר אלא חידוש הוא כי' ממנה צלא דכוחיה דהבי אמרינן כןוטעמ' דחידוש דשניהם מין היתר זה לצדו חה לצדו ובשמעורבו לחסרין וצחוס' הקשו עליו דטעם זה לא יתכן דצפרק אלו עוצרין קד מר וצפ' ג' מייס דף נא קאמר כהניא דלאן זה חידושו דהא כלאים נמי הכי הוה אלא זהו חידושו דאי מרו כי':

רבינו חננאל

דהא עצים ואבנים בכלוי עצמא לא מיטמו והכא מיטמו בגנבים, הלכך חידוש הוא ומחורשא לא גמרינן ופשוטה היא. ועוד אמר ר' מאיר מלקט אדם עצמות אביו ואמו במועד, 8) אוקמא מפני ששמחת הרגל עליו ואינו מתאבל עליהן, אבל בשאר הימים וזולתי המועד, המלקט עצמות אביו ואמו מתאבל עליהן כל היום, ולערב אינו מתאבל עליהן. אמר רב חסדא ואפילו צרוצין בסדינו. ירושלמי הני המעביר ארון ממקום למקום אין בו משום ליקוט עצמות, ר' יוסי אומר לעולם אין בהן משום ליקוט אלא אם נכנ מעבירין אותן באפקריסין ממקום למקום. ר' מנא הורה לר' הלל לקרוע ולהתאבל, כו' אחא דאמר יש ליקוט עצמות בארון של עץ, והורה לו שלא להטמאות, כו' יוסי דאמר אין ליקוט עצמות בארון ואפי' של עץ. תני

^[1] כ"ל כשהיתר חידוש אין ללמוד ממנו איסור ועי' סנהדרין כו ע"א דב"ה ואין לך וכו'. ועי' הקשה היטב אלא כך רגילות הש"ס אגב גררא להציא פירוש הצרייתא דאפילו כרוצין לו כסדינו וכו' וכן שפירא דאפילו כרוצין לו כסדינו כמה ימים לריך להתאצל כל זמן שרואה אותן ופי' קמא ניחא שכל לא שייך הכא כל כך לפירוש ראשון דהא מסיפא אינו מתאצל לערב לא מני להקשות על המשנה כי אם מרישא וצריך לומר דמייתי סיפא אגב גררא והא דרב חסדא אגב גררא לגררא:

^[2] תוס' ד"ה נפקא לי' וכו' משמע כשהאיסור חידוש אין ללמוד ממנו קולא